

stitutionelt uberettiget til at blive paa sin Plads. Begrundelsen heraf indeholdt, saavidt jeg formaaede at skjønne, ikke nogensomhelst Nyi. Det er det Samme, vi have hørt i 10 Aar lyde fra den Side. Den samme Fordring har lydt, kun Maa-den, hvorpaa den er søgt ført igjennem, har været forskjellig. Der har været en rig Opfindsomhed hos det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds og hans Venner i saa Henseende: Regie Finantslov, gjøre Finantsloven ubrugelig, enten ved at den indeholdt for meget eller for lidt, Adresser osv. osv.; men Fordringen er den samme, og Motiveringen af Fordringen er akkurat den samme, som vi have hørt saa ofte før. For mig er der Intet, som nu mere kunde bevæge mig til at efterkomme den venlige Opfordring end tidligere, naar det Samme saa ofte har lydt fra den Side af Thinget. Et maa jeg paaskjønne, og det er, at det ærede Medlem erkjendte og bestemte gif ud fra den Antagelse, at det, Ministeriet havde for Die, kun var, hvad der kunde tjene Land og Folk. Det er en Udtalelse af ham som jeg sætter Pris paa. Jeg behøver neppe at forsikre det ærede Medlem om, at jeg albrig var kommen til at staa paa denne Plads, naar det ikke var for at opfylde, hvad jeg ansaa for min Pligt, at jeg ikke var bleven der, og at jeg ikke endnu forblev der, naar jeg ikke ansaa det for at være min Pligt at blive der. Jeg har nylig udtalt min Anerkjendelse lige over for det ærede Medlem; jeg maa derefter fremkomme med Noget, der gaar i modsat Retning af en Anerkjendelse af Nødtigheden af hans Paastand. Det ærede Medlem vilde gjøre gjældende, at de sex Aar, i hvilke jeg har havt den Ære at staa paa denne Plads, havde været særlig ulykkelige, at det havde været, som han udtrykte sig, en spildt Tid. Jeg tror nu i Virkeligheden, at det rent faktisk taget er et meget for strengt Udtryk, thi der er dog udrettet Et og Andet, som jeg er overbevist om, at det ærede Medlem i rolige Diebliske selv vil erkjende for at være nyttigt og godt. Men for at den Anke skulde betyde Noget, saa maatte jo denne ulykkelige Periode, disse sex spildte Aar være fulgte paa en rolig og lykkelig Udviklings-tid, en Tid, der havde udmærket sig ved frugtbringende Forhandlinger, og som havde bragt Landet gode og nyttige Love ved fælles Samvirken af alle gode Kræfter i Landet. Men jeg behøver vel neppe at minde det ærede Thing om, hvorledes Tilstanden i saa Henseende var i de tre til fire Aar, der gif nærmest forud for denne Ulykkesperiode, disse sidste sex Aar. — Ligesom jeg har ønsket at undgaa Konflikt, saaledes ønsker jeg ogsaa i dette Dieblik ikke at gjøre Konflikten større, end den allerede er. Dersom det ikke var mit Ønske, saa vilde det ærede Medlems Angreb paa mig indeholde fuld Berettigelse for mig til at gjengjælde med en Fremstilling af, hvad der efter min, efter vor Opfattelse er Frugten af det ærede Medlems

Virken for Samfundets Vel i de forløbne 10 Aar. Jeg ønsker ikke at gjøre Konflikten større, jeg ønsker ikke at gjøre Kampen hidsigere, jeg skal derfor afholde mig fra at gjengjælde Angreb med Angreb.

Ogsaa lige overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) kan jeg udtale min Anerkjendelse af en stor Sandhed, som han gjorde gjældende. Han udtalte nemlig, at det laa udenfor Regjeringens Magt at faae Svar af Valgerne paa det, den vilde have besvaret. Jeg anerkjender fuldstændig, at det ærede Medlem har Ret, og dersom Regjeringen kunde have nogensomhelst Tvivl i saa Henseende, om det var muligt at faae Svar fra Valgerfolket paa det Spørgsmaal, som blev gjort fra Regjeringen, saa har det sidste Valg maattet sjerne enhver Tvivl i saa Henseende. For mig var der en Efterklang, en svag Efterklang af, hvad der har lydt for Valgerbefolkningens Ører i de sidste Ager, i den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), som gif ud paa, at Regjeringen ikke maatte gjøre sig nogen Illusion om, at Valgerbefolkningen nogensinde vilde ophøre med at hævde Folkethingets Bevillingsret. Jeg tror ikke, at jeg tager fejl i min Gjengivelse af det ærede Medlems Udtalelse, det var Ordene. Det ærede Medlem begrænsede endog saa sin Udtalelse til, at det var en rimelig Bevillingsret, som Valgerbefolkningen vilde hævde. Men jeg gad nok vide, ligeoverfor hem det i dette Dieblik er nødvendigt at hævde denne Ret, thi for at man skal hævde en Ret, maa den dog være angreben, og hvem har angreben den? Regjeringen ubetinget ikke. Under Sagens eneste Behandling her i Thinget udtalte jeg, at jeg ansaa det for Regjeringens Pligt, dersom der ikke tilveiebragtes en Finantslov, da at spørge Valgerne, om det ogsaa var deres Mening, at der ikke skulde bringes nogen regulær Finantslov tilveie, fordi de to Thing ikke kunde eller vilde blive enige, at jeg ansaa det for Regjeringens Pligt at stille Spørgsmaalet, selv om Regjeringen ikke kunde nære nogen stor Forventning om, at Svaret vilde gaa i den Retning, at man vilde faae en Finantslov. Det var omtrent, hvad jeg udtalte. I Genhold dertil har jeg jo ikke, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) forudsatte, kunnet blive saa særdeles overrasket over Valgresultatet. Men selv om jeg havde forudset og med Nøiagtighed kunnet vide, Valgets Udfald, havde min Opfattelse af, hvad der var Regjeringens Pligt at gjøre i dette Tilfælde, været den samme. Jeg vilde i alt Fald ikke være med til at bære Ansvar for, at Landet et Aar igjennem skulde styres uden en regulær Finantslov, naar ikke det sidste Middel til Tilveiebringelsen af en Finantslov var udtømt. Men ville Medlemmerne af dette Thing og det andet Thing, vil Valger-